

SOPHOCLEI
OEDIPI REGIS

CARMINA LYRICA LATINE REDDITA.

Quae in Sophoclis Oedipo Rege chorus canit carmina lyrica, Latinis expressa ejusdem metri versibus edenda censui, ut non modo discipuli, quibuscum fabulum hoc anno legeram, haberent aliquod ulterius persequendorum studiorum incitamentum, sed etiam alii, qui hoc litterarum genus amant, meletem tum meorum documentum, quo mecum utriusque sermonis antiqui Graeci et Latini discrimina recognoscerent. Ut enim Graeca vocabula, qua sunt facilitate brevium maxime clausularum et terminationum mollitie, in versuum formas facillime coeunt, nec toties litterarum consonarum concursu colliduntur et producuntur, ita Latina flexionum plerarumque in consonas exeuntium contagione versuum compositionem saepe impediunt. Hinc nonnulla metra versibus Latinis aegre tantum et raro possunt exprimi, ut dochmiacum aliaque complurium deinceps syllabarum brevium exempla. Interpretatio autem, ut per se clarum est, multo majorem habet difficultatem, quam libera carminum compositio. Quo minus igitur omnino est libertatis interpreti datum in verborum et sententiarum delectu quoque magis alieno arbitrio adstringendus utrorumque usus, eo plus excusationis semper habebit in hoc versuum genere paullo liberior interpretatio vel discessus a primitiva forma sententiarum praesertim in stropharum et antistropharum metris, in quibus saepe non sufficit eodem in utrisque metro uti, sed saepe eadem solutiones metricae utrobique desiderantur. His desideriiis legibus et usibus in Graeco sermone facilius satisfieri potest, quam in Latino. Latine docti omnes probe sciunt, quanta sit contiguarum syllabarum brevium paucitas praesertim in vocales desinentium. Ii vero non mirabuntur, si in ejusmodi versibus vix aliqua primitivae orationis Graecae similitudo retenta esse videatur. Neque igitur vereor, ne, qui hoc genus studiorum perspectum habent, libertati meae aliquid

derogent, sed spero fore, ut metrorum necessitati orationisque Latinae indoli tantum tribuant, quantum Sophoclis ingenio subtractum fuerit. Ceterum iisdem, quibus Wunderus, metrorum descriptionibus sum usus, ut, quod propter libelli angustias Graeca apponere mihi non licebat, certum in Graecis ducem sequi possent.

Argumentum.

Oedipus Thebarum rex populo ante regiam supplicante ejusque interprete, Phoebi sacerdote, deprecante, ut peste grassante Delphos mittat, qui de malo finiendo consulat Apollinem, se hoc consilio istuc missum Creontem levirum expectare docet. Nunc ipsum tempestive reversus Creon, Apollinis jussu Laii caedem caede regicidae vel exsilio expiandam esse regis permissu renuntiat. Rex, expiandi regicidii et Apollinis placandi officio suscepto, concionem dimittit. Quo facto chorus primum illud carmen lyricum infert, quo diis averruncis Jove, Apolline, Pallade (Athene), Diana imploratis quantum sit malorum in urbe inter querelas exponit. Jam Athenen nominatim obtestatur, ut Martem mortiferum in mare (Amphitrites regnum) mittat, eumque ut fulmine feriat, precatur Jovem. Idem Apollinem et Dianam obsecrat, ut omni vi infestum illud numen Dei letalis (*Λοιμῶν*) communi deorum honore indignum et exclusum coerceant.

CHORUS I.

Stropha A.

- 151 Quae vox dulce sonans Jovis, auri divite templo
 Pythonis inclytas venis
 Thebas? me timidum tenet horror et undique terror,
 Io, bone Delie Paeon;
155 Ambio te reverens, mihi quae modo,
 Aut iterum subeuntibus horis
 Attuleris mala,
 Dic mihi, nata Spei, data caelitus aurea Fama.

Antistropha A.

- Invoco vos primum, Jovis aurea filia Athene
160 Sororque agrestis Artemis,
 Quae solio resides bene famigerata forensi,
 Et Phoebe sagittifer, io!
 Tres mea fata dei mihi flectite,
 Quando priora etiam patriae mala
165 Advenientia
 Mota loco procul hinc pepulistis, adeste etiam nunc.

Stropha B.

- Innumera fero dei mala:
Decubuit universa gens,
Nec adest bona consilii vis,
170 Qua quis abarceat; haud sata fertilis
Agri bene proveniunt, neque partu
Puerperae fera tormina perpetiuntur:
Verum revises alios aliis avis instar
Ire citis properantius ignibus
175 Oras ad Hesperii Dei.

Antistropha B.

- Interit hominum inopina vis
Nemine lacrimante, multa humi
Misere jacet absque querela:
Hic genitrix pia eumque nuru socrus
180 Ex omnibus undique sedibus adsunt,
Graves vises flexis genibus queritantes.
Paeaque lucet gemitu comitante sonorem:
His super o suboles Jovis aurea,
Blando ore dà levamen:

Stropha C.

- 185 Age, duis, ut rapidus
Mavors inermis aspidum,
Sed undique fremitu suo petens me,
Iter retro facessat et procul solo
Parentis aut in torum
190 Viridis Amphitrites,
Aut Threicii maris aestum
Navitis negati.
Quod haud rapit suprema nox,
Integrum dies petit.
195 Eum tu, qui regis vim viamque fulminum,
Diespiter, aliquando tange caelo.

Antistropha C.

- Potens Lycee, tua
Auro litis ab arcubus
Jacula velim indomita vibres in auras
200 Opem ferens meis; item, Diana, tu,
Quae facibus ardentibus
Lycia juga pererras;
Tu, quaeso, mitra renitescens
Nominisque consors,

205 Thebane Liber Evie,
Dux comesque Maenadum,
Propinques fervido clarus ore,
Taeda pete male comparem diis deum. (Scil. Λοιμὸν.)

Argumentum.

Diis rite invocatis certus deorum auxilii Oedipus se ipse regicidam diris et poenis persequi velle pronuntiat. Primum Tiresiam arcessit certissimum Apollinis interpretem. Hunc ire et dicere cunctantem facinoris conscientiae rex arguit. Sic ira incensus Tiresias, interdictum regium ratum faciens, Oedipum ipsum convenire quemquam vetat. Quod audiens Oedipus Tiresiam a Creonte corruptum esse suspicatur. Vates indignabundus parem se regi esse contendit, stultitiae autem insultatus ab Oedipo se ejus parentibus prudentem esse visum in altercatione commemorans regem incendit cognoscendae originis suae cupiditate, et morari jussus Oedipum significat mendicum fore et exsulem. Hac chorus voce attonitus carmine lyrico (Vv. 630 sqq.) oraculorum Apollinariū fidem et veritatem agnoscit vatis interpretationem et sententiam addubitat ut hominis scilicet, Tiresiae suam auctoritatem et intelligentiam equiparans, neque vero ullam Labdacidae et Polybii rixam antea, sibi innotuisse monet, probe memor beneficii Sphinge pulsa olim accepti.

CHORUS II.

Stropha A.

Quis ille, quem Delphica petra dicit ore vero
Infandum patrasse scelus suae manus vi cruenta?
460 Est tempus, ut ille equis
Vento citioribus
Fugam pede tentet.
Sagittata virum petit insultans
Suboles Jovis ignibus et tonitru
465 Saevaeque sequuntur
Numine truce Parcae.

Antistropha A.

Refulsit alta nive candidi sonans sacri vox
Montis Parnassi modo: quisque quaeritat latentem.
Adventat in horridam
470 Silvam, subit antraque
Sub saxea taurus,
Misero spatians pede desertus

Mediae fugiens sacra telluris
475 Oracla; sed usque
Vi vegeta feruntur.

Stropha B.

Saeva igitur, saeva remiscet sapiens auspicii,
Quae reprobem quaeve probem, dicere prorsus dubito.
Animi pendeo, nec praevideo, nec video.
Quid enim Labdacidis sit
480 Invidiae, quid Polybi sit generi, non ego nunc, non ego
quondam
Didici, nec ego certum habeo;
Populi aggrediens Oedipodae iudicium, Labdacidis
Necium tacitarum ultor ero.

Antistropha B.

Sed tamen et Juppiter et Phoebus in omnes hominum
485 Res penetrant; eque viris me mage vatem sapere, hoc
Minime credibile est; consilium consilio
Superat vir; sed ego non
Ante probem, quam videam stare ratum iudicium insimu-
lantum.
Manifesta virum virgo petivit volueris
490 Aliquando; vir est visus amicus patriae,
Iudice me minime est reus hujus sceleris.

Argumentum.

Creon accedit, choro se culpae, cujus a rege insimulatus est, h. e. perduellionis purgans crimine. Rex Creontem opprobriis obruit, quod fucum sibi facere velit, quo insidiarum suspicionem diluat. Tiresiam, qui olim occiso Laio nihil viderit, nihil nunc scire, sed subornatum a Creonte comminisci fabulam. Creon contra negat se altiora concupisere, sibi enim consultius esse secundum esse in regno, quam regem; rex vero suis consiliis consentaneum esse ait, ante occidere insidiatorem, quam exspectare doli mali exitum. In tempore adest Jocasta, quae Creontem juratum in Deorum fide esse doceat, mariti iras sedet, fratremque periculo eripiat.

Vv. 630—670. Chorus Oedipum rogat, ut suspicionem missam faciat. Hoc rex sibi periculo fore monet, sed ejusdem chori precibus exoratus, ut nolit pristino malo novum addere, Creontem, quamquam adhuc suspectum, dimittit. Id chorus in bonam partem accipit et sanctissime affirmat nihil sibi regis salute esse desiderabilius; sibi enim recenti in memoria esse pristinum regii consilii beneficium.

CHORUS III.

Stropha A.

Chorus.

630 Obedias, rex, volens atque prudens, precor.

Oedipus.

Ego tibi cur paream?

Chorus.

635 Verere non antea debilem, nunc gravem Dei fide.

Oedipus.

Scin, quid petessas?

Chorus.

Hoc scio.

Oedipus.

Dic, quid velis.

Chorus.

635 Cave premas amicum ancipiti reum
Crimine, qui sacraverit se deo.

Oedipus.

Scitote, si quaeratis ista, vos mihi
Damnum fugamve quaerere ex his finibus.

Stropha B.

Chorus.

640 Per Solem, qui Deus Deos supereminet,
Ego sine Deo et hominibus obeam
Diem, si quidem haec mihi mens fuit.
Sed mihi perditio terra pressa
Mentem angit, si tamen mala
Vetustis vestra copulantur.

Oedipus.

645 Sic ibit iste, quamquam oportet me mori
Per vim, vel e tellure pelli patria.
Os me tuum, non istius miserere me
Facit, sed odio semper iste erit mihi.

Creon.

650 Videris odio cedere; aestuans enim
Non es ferendus; mente tali praediti
Ipsi dolorem maximum parant sibi.

Oedipus.

Nec me sines et ibis hinc?

Creon.

ibo, tibi

Ad hunc diem non notus, his idem tamen.

Antistropa A.

Chorus.

Quid huncce, matrona, moraris domum ducere?

Jocasta.

Scitata, quae res facta sit.

Chorus.

655 Opinio venit incerta, mordetque juris indigens.

Jocasta.

Utroque ab ipso?

Chorus.

Venit.

Jocasta.

Ac quae fabula est?

Chorus.

Satius est mihi sistere fabulam,
Quod satis est subacta jam civitas.

Oedipus.

660 Quo veneris, videsne, qui vir es bonus,
Mentem retundens atque praestringens mihi?

Antistropa B.

Chorus.

Rex, me scito, quod haud semel modo diximus,
Nihii agere, sapereque mihi nihil,
Tibi si parare noxam velim,
665 Qui meam patriam perditam misere
Sospitem refeceris,
Bonus jam dux volens juvare.

Argumentum.

Oedipus Jocastae aperit, quae altercationis sibi cum Creonte ortae causa fuerit. Se a Tiresia regicidii auctorem esse dictum, haud dubie a Creonte instincto. Jam e Jocasta sciscitatur, quo tempore, quo loco Laius sit interfectus, qua corporis statura rex et quot satellitibus usus fuerit. A raptoribus illum interfectum esse cum ceteris comitibus uno verna excepto. Hunc domum venisse, sed Oedipo rerum potito bona cum venia rus in pascua se contulisse. Quod a pluribus Laium ceci-

disse audit, id bonam rex in partem interpretatur. Sed tamen servum superstitem arcessi cupit, subesse aliquid veri Tiresiae dictis suspicari incipiens sibi que metuens. Omnem spem in servi testimonium de pluribus Laii interfecto-ribus refert.

CHORUS IV.

Stropha A.

Ut sors mihi semper esset,
Integros mores mihi que os integrum servare, quis di-
cuntur esse natae,
quae supera caela petunt
840 per aethera leges, quis Olympus unus
pater fuit, atque quas
Nullum genus edidit
Virum, nec ulla conteget oblivio mentium,
Quibus et magnus deus est et aeternus.

Antistropha A.

845 Fastus creator tyranni est,
Fastus, ut multis tumescit perperam, decora quae non
Sunt bonaeve frugi, et
Ardua petunt juga, sic
Praecipitia ruunt ad necessitatem,
850 Quo nec pedis ullus est
Usus; quod sit optimum,
Deum oro, nolit hoc patriae solvere certamen,
Mihî summus semper deus esto curator.

Stropha B.

Qui manibus et ore susque deque tractat omnia,
855 Nec Justitiam veretur, templa nec Deum subit,
Eum mala sors capessat insolentiae comes.
Si non honestum fecerit lucrum, nec
Infanda semper caverit,
Sed sancta contrectet manu proterva,
860 Quis erit in his, gloriari qui velit,
Flectere iram mente mota?
Haec enim si forte mactant laudibus,
Ego chorum ducam?

Antistropha B.

Non igitur adibo Terrae ad umbilicum ego verens,
865 Ad templeve Abis sita, non ad aedem Olympiam,
Haec ni manifesta dicta comprobentur omnibus,

Sed si bene audis, rector universi,
O Juppiter, ne nescias
Manere te perpetua regna summa.

870 Cadentia — Laïo
Caelitus responsa temnunt,
Nullibique honoribus Phoebus nitet,
Divina labascunt.

Vv. 836 — 881. His auditis chorus bene cordatus sibi cordi esse profitetur in omni vita virtutis studium, improbitatem contemptui, se deos vereri et abominari eos, qui omnia susque deque agant et Deos despiciant. Qui ni improbitatis suae poenas det, se quoque non jam Abas iturum esse ad Apollinem Phocidensem, omnem jam Deorum diffluere majestatem.

Argumentum.

Jocasta prodit in medium, quo Deos adoret, ut Oedipum sollicitudine liberent. Supervenit nuntius Corinthius, primum reginae, mox ipsi regi Polybum Corinthiorum regem diem supremum obiisse eique Oedipum in regno successurum esse referens. Ita Oedipus parricidii futuri oraculique motu liberatur, nimiam religionem cavillante conjuge. Idem quum una tantum oraculi parte i. e. parricidii committendi formidine solutus, se altero periculo i. e. Meropae matris conjugio angifiteatur, nuntius hunc metum inanem, ipsum a se olim in Cithaerone inventum Polybo regi Corinthiorum et ejus uxori Meropae prole orbis traditum esse testatur. Porro percontante rege nuntius non a semetipso inventum, sed a pastore Thebano sibi exhibitum esse dicit. De hoc quoque pastore cetera sciscitatur, regina autem ejus quaestionem moratur. Eo majore cognoscendi generis sui cupiditate incenditur, quod regina ulteriorem illius cognitionem deprecatur, et generis ignobilitatem vereri videtur. Nihilo minus rex sibi pastorem quem Laii servum esse audit, nominari et sisti jubet. Hinc regina de incestu non jam dubitans se e conspectu proripit, rege nondum intelligente necessitudinem, ceteris etiam reginae discessum mirantibus, sed consanguinitatis humilitate sprete factum suspicantibus.

Vv. 1057—1076. Quo fit, ut chorus singulari quamquam brevi carmine Cithaeronem jam montem regis patrium celebrare se posse gaudeat et de Apolline Mercurio (Cyllenio) et Baccho Nymphisque Heliconiis divinet, regi divinos originis honores vindicans.

Argumentum.

Jam adest Laii olim servus Jocastae jussu e pascuis vocatus; interrogatus autem ab Oedipo fatetur, Laii se servum olim fuisse, cum regis gregibus in Cithaerono aestivasse, ibi vidisse hunc pastorem Corinthium suos greges ibidem pascentem, a Jocastâ vero se recens

natum puerum transfixis cruribus accepisse, quia Apollinis oraculo parricida futurus esset significatus, in Cithaerone monte exponendum, se vero misericordia commotum infantem illi pastori Corinthio tradidisse, sperantem fore, ut is natum regium regi Polybo et Meropae conjugii, qui liberis carerent, daret. Nunc etiam Oedipus, ubi, quo res esset statu, cognovit, illico abit in regiam.

Vv. 1155—1197. Quae quum ita sint, chorus carmine lyrico negat ullam hominum condicionem certam aut felicem esse, fortunam vero cito transire. Sane Oedipi fortunam merito prosperrimam fuisse, Sphingis monstro sublato. Jam miserrimam esse, quod idem portus ipsum et natum et genitorem exceperit. Tandem tempore patefactam esse quae filio cum matre intercederet, necessitudinem fatalem, quam postremo devovet, nihil sibi gratius fuisse affirmans, quam si nunquam vidisset Oedipum. Nihilo minus salva veritate non potest, quin se eodem ipso auctore e calamitate quondam convaluisse et resipuisse confiteatur.

CHORUS V.

Stropha A.

Chorus.

1155 Io, homines, io!
 O quam vos minime puto in vivis numerandos!
 Nam quis, quis homo bonae
 Fortunae sibi plus feret,
 Quam quantum specie tenet,
 1160 Ac mox visus omittit?
 Exemplumque tuum tuens,
 Haud sane Genium tuum, prorsus, hei, miser Oedipe,
 Censebo beatum.

Antistropha A.

Quicumque supra modum
 1165 Es felix opulentiae vi veloce potitus,
 O Juppiter, amovens
 Dantem oracla viraginem
 Saevam, mortibus omnibus
 Obstas aerea turris.
 1170 Ex hoc rex vocitatus es
 Supremis et honoribus nostris auctus in inclyta
 Cadmea dominatus.

Stropha B.

At nunc quis audit, quis est magis miser,
 Quis his pressus laboribus

- 1175 Quis hac vicissitudine?
Io, nobile Oedipi caput,
Cui satis fuit
Portus amplus et
Filio patri
1180 que cubiculario,
Qui potuere te, miser, qui potuere patrii
Ferre adeo sulci silentes te?

Antistropa B.

- Lux temporis teprehendit inscium.
Ac monstrat male vineta vincula
1185 Parentis et parti male.
Io, notuisse te mihi,
Nate Laii,
Me piget, piget.
Ejulo, ejulo
1190 Labiis hiantibus
Ante alios; tamen fatendum est: lacrimare desii
Et requievi levatus a te.

Argumentum.

Verna foras venit e regia et Jocastam vitam suspendio finivisse enuntiat, tum Oedipum irruisse aedem, et valvas clausas cardinibus emovisse, adspectu territum suspensam conjugem solvisse funibus, fibulis autem ei detractis se occaecavisse; jam vero adesse et se velle Cadmeis omnibus parricidam et infando nomine matris — conspiciendum proponere.

CHORUS VI.

Chorus.

- O triste malum generi nostro,
O non aliud, quod ego norim,
1275 Tristius ullum!
Qui te subiit furor infelix?
Ecquisve Deum tibi magnorum
Magis insiluit
Hoc in miserando casu?
1280 Sed ego nequeo cognoscere te,
Ex te quaerere, quam multa velim!
Mihitalem facis horrorem.

Oedipus.

Eheu, eheu!
Infelix ego; quo tandem feror?

1285 Miser, hei, quo feror? ac quo mea vox?
Io, quo, deus insultas?

Chorus.

In horridumque cognitumque nemini.

Stropha A.

Oedipus.

Hei hei mihi!

1290 Nebula mea tenebricaque mihi piceaque
Nec abigi potest, nec umquam ibit, hei!
Hei, hei!
Hei, hei mihi! quam me flagrans oestrum tenet
Aculeorum et mens malorum conscia.

Chorus.

1295 Nullumque tantis in malis miraculum
Te ferre duplex duplici luctu malum.

Antistropha A.

Oedipus.

Io, io!

Mihine socius aliquis erit alius, ubi,
Abieris tu? me fove, quaeso, caecum.

1300 Hei, hei!
Nam non lates me; nam satis novi probe,
Utcumque nocte caecus, hanc vocem tamen.

Chorus.

Horrende facto, qui tuam vim luminum
Sic perdidisti? quis deorum te impulit?

Stropha B.

Oedipus.

1305 Apollo dat haec, Apollo dat haec
Mea mala, malaque perficit eaque patimur
Et ista nemo verberavit, ast ego miser!
Quid ego viderim?
Nihil videnti dulce cognitu foret.

Chorus.

1310 Sunt ista, sicut autumas.

Stropha C.

Oedipus.

Quid est videndum mihi? vel quid est, quod alloquar?
Quid est adhuc, quale audiam libens?

Agite me procul, agite celerrime!
Agite quaeso me procul, ingens malum,
1315 Cui sua mala, sata precibus, imminent
Ac male dii volunt.

Chorus.

Tuaque mente sorteque infelix tua,
Quam nosse nollem temet ullo tempore!

Antistropa B.

Oedipus.

Perito ille, qui vagum me compede
1320 Resolvit et hominem modo genitum initio
E caede sospitavit, at nihil tamen juvit.
Neque mihi aut meis,
Si tunc morerer, tunc forem tanto probro.

Chorus.

Ego quoque hoc factum velim.

Antistropa C.

Oedipus.

1325 Non patris occisor aut sponsus esse dicerer,
Quibus creatus sum parentibus.
Nunc sine diis sum, sumque satus impiis,
Socius et tori, quo miser editus.
Si gravius fuerit aliquod hoc malo,
1330 Id tulit Oedipus.

Chorus.

Ignoro, quomodo probem factum tuum.
Non esse, quam caecum, ut puto, magis juvat.

Chorus (Vv. 1273—1334) ubi regem conspicit, affectui temperare non potest, quin horrendo ejus aspectu perterritus, in querelas erumpat. Ipse Oedipus conqueritur, at tamen etiam duci suo gratias agit. Objurgatus autem, quod sibi oculorum lumina ademerit, ad hoc se ab Apolline impulsus esse asserit. Nec sibi volupe esse quicquam videre eorum, quae amaverit. Detestatur vero servum, a quo sit invitus e vitae periculo puer ereptus, assentiente choro, qui se fatetur nolle sibi accidisse, ut nosceret Oedipum. Sed tamen Oedipi factum improbat, quod melius sit non esse, quam caecum vivere.

Argumentum.

Jam Oedipus choro sui excaecandi necessitatem demonstrat, quod parentes apud inferos rectis oculis non possit aspicere, nec quaecumque apud superos inquinaverit. Se etiam pejore sorte se dignum esse et vel in mare a civibus projici velle ait.

Tum Creon venit, quem pudore motus veretur Oedipus, opinione autem benigniorem se in hunc ille praestat. At rogatus ab Oedipo, ut ipsum in exsilium ire patiat, hoc nunc non concedit, quia Delphos miserit, qui Apollinis voluntatem exploret. Tum Creon leviro filias desideratas ultro adducit. Rursus Creontem sollicitat Oedipus, ut sibi liceat in exsilium proficisci. Sed pernegat Creon. Tandem regiam introeunt Creon et Oedipus. Ita re ad exitum perducta quoniam apparet nihil infelicius esse Oedipo, chorus negat quemquam mortalium ante mortem posse beatum censi.

Stropha	Antistropha	Metra chori I.
A.	A.	
V. 151.	V. 159.	Hexametri dactylici.
" 152.	" 160.	dimetri iambici.
" 153.	" 161.	hexametri dact.
" 154.	" 162.	trimetri dactyl. praeunte anacrusi.
" 155 sq.	" 163 sq.	tetrametri dactylici.
" 157.	" 165.	dimetri dactylici.
" 158.	" 166.	hexametri dactylici.
B.	B.	
" 167.	" 176.	dimetri iambici.
" 168.	" 177.	dimetri iamb.
" 169.	" 178.	anapaestici hypercatal.
" 170.	" 179.	tetrametri dactylici.
" 171.	" 180.	tetrametri dact. cum anacrusi.
" 172.	" 181.	iidem praemissa dipodia iambica catal.
" 173.	" 182.	iidem c. dipod. iamb.
" 174.	" 183.	tetrametri dactylici.
" 175.	" 184.	dimetri iambici cat.
C.	C.	
" 185.	" 197.	dimetri iambici brachycat.
" 186.	" 198.	dimetri iambici.
" 187.	" 199.	trimetri iambici cat.
" 188.	" 200.	trimetri iambici.
" 189.	" 201.	dipod. iamb. et cret.
" 190.	" 202.	dimetri trochaici brachycatal.
" 191.	" 203.	iidem qui 154 et 162.
" 192.	" 204.	iidem qui 190 et 202.
" 193.	" 205.	dimetri troch. catalect.
" 194.	" 206.	numeri verbis corruptis incerti.
" 195.	" 207.	trimetri iamb. cat.
" 196.	" 208.	trimetri iamb.

Metra chori II.

A.	A.	
" 458.	" 467.	dipodiae iambicae et logaoedicae.
" 459.	" 468.	iidem cum dipod. spondiaca.
" 460.	" 469.	glyconei.
" 461.	" 470.	iidem.
" 462.	" 471.	iidem, sed catalect.
" 463.	" 472.	dimetri anapaestici.
" 464.	" 473.	iidem.
" 465.	" 474.	iidem, qui 462 et 471.
" 466.	" 475.	dimetri troch. brachycat.

Stropha		Antistropha		
B.	B.			
V. 476.	V. 484.	tetrametri	choriambici.	
„ 477.	„ 485.	iidem.		
„ 478.	„ 486.	tetrametri	ionici a min. catal.	
„ 479.	„ 487.	dimetri	ion. a min.	
„ 480.	„ 488.	pentametri	choriamb. hypercat.	
„ 481.	„ 489.	praeunte anapaesto	trimetri ion. a min. catal.	
„ 482.	„ 490.	praemisso anapaesto	tetrametri ion. a min. catal.	
„ 483.	„ 491.	praemisso anapaesto	dimetri ion. a min. catal.	

Metra chori III.

A.		A.		
„ 630.	„ 653.	dipod.	iamb.	
„ 631.	„ 654.	dimetri	iamb.	
„ 632.	„ 655.	tales,	qualis 630.	
„ 633.	„ 656.	monometri	iamb.	
„ 634.	„ 657.	trimetri	iamb.	
„ 635.	„ 658.	dimetri	dochm.	
„ 636.	„ 659.	iidem.		
„ 637.	„ 660.	trimetri	iamb.	
„ 638.	„ 661.	iidem.		
B.		B.		
„ 639.	„ 663.	ischiorrhogici	et dochm.	
„ 640.	„ 664.	dochm.	et cret.	
„ 641.	„ 665.	dimetri	dochm.	
„ 642.	„ 666.	dimetri	cret. c. ditroch.	
„ 643.	„ 667.	antispast. et dimetr.	iamb. brachycat.	
„ 644.	„ 668.	antisp. et penthemim.	iamb.	

Metra chori IV.

A.		A.		
„ 836.	„ 845.	dipodiae	iambicae et trochaicae.	
„ 837.	„ 846.	tetrametri	epitriti.	
„ 838.	„ 847.	dimetri	trochaici brachycatalecti.	
„ 839.	„ 848.	paeon I. et	choriamb.	
„ 840.	„ 849.	trimetri	iambici catal.	
„ 841.	„ 850.	iidem	qui 640.	
„ 842.	„ 851.	iidem.		
„ 843.	„ 852.	penthemimer.	iamb. et dimetri choriamb. cum troch.	
„ 844.	„ 853.	ion, a min. et logaoed.	cum clausula spondiaca.	
B.		B.		
„ 854.	„ 864.	tetrametri	troch. cat.	
„ 855.	„ 865.	praemissa anacrusi	logaoed. et dimetri troch. cat.	
„ 856.	„ 866.	iidem.		
„ 857.	„ 867.	trimetri	iamb. cat.	
„ 858.	„ 868.	dimetri	iamb.	
„ 859.	„ 869.	iidem,	qui 857.	
„ 860.	„ 870.	monometri	iamb. et cretici.	
„ 861.	„ 871.	corrupti.		
„ 862.	„ 862.	trimetri	epitriti cat.	
„ 863.	„ 863.	praemissa anacrusi	adonii.	

Stropha Antistropha

Metra chori V.

A.		A.	
V. 1155.	V. 1164.	Glyconici	cf. 460.
" 1156.	" 1165.	Glycon. c.	Pherecrateo.
" 1157.	" 1166.	Glyconicis	quales 1155 et 1164.
" 1158.	" 1167.	Glyconici.	
" 1159.	" 1168.	iidem.	
" 1160.	" 1169.	Pherecrateus.	
" 1161.	" 1170.	Glyconeus.	
" 1162.	" 1171.	bini Glyconei.	
" 1163.	" 1172.	Praemissa anacrusi	choriamb. hypercat.
B.		B.	
" 1173.	" 1183.	penthemim. iambica	et dimetri iamb. brachycat.
" 1174.	" 1184.	iamb. choriamb. diiambus.	
" 1175.	" 1185.	dimeter iamb.	
" 1176.	" 1186.	antispastus et monometer	troch. hypercat.
" 1177.	" 1187.	monometri troch.	hypercat.
" 1178.	" 1188.	iidem.	
" 1179.	" 1189.	iidem.	
" 1180.	" 1190.	praemissa duplici anacrusi	dimetri iamb. brachycat.
" 1181.	" 1191.	choriamb. diiamb. choriamb.	diiamb.
" 1182.	" 1192.	choriamb. et dimetri troch.	brachycat.

Metra chori VI.

" 1273 — 1286.	versus anapaestici.		
" 1287.	trimeter iamb.		
" 1288.	trimetri iambici.		
A.		A.	
" 1289.	" 1297.	monometri iambici.	
" 1290.	" 1298.	dimetri dochm.	
" 1291.	" 1299.	dochm. et dochm. hypercat.	
" 1292.	" 1300.	spond.	
V. 1293 — 1296.	V. 1301 — 1404.	trimetri iamb.	
B.		B.	
V. 1305.	V. 1319.	dimetri dochmii.	
" 1306.	" 1320.	iidem.	
" 1307.	" 1321.	dimetri iamb. c. troch.	
" 1308.	" 1322.	dochmii.	
" 1309.	" 1323.	trimetri iamb.	
" 1310.	" 1324.	dimetri iamb.	
C.		C.	
" 1311.	" 1325.	dipod. iamb. dim. cret. dipod. iamb.	
" 1312.	" 1326.	penthemimer. iamb. et monom. troch. hypercat.	
" 1313.	" 1327.	dim. dochm.	
" 1314.	" 1328.	iidem.	
" 1315.	" 1329.	iidem.	
" 1316.	" 1330.	dochm.	
" 1317.	" 1331.	trimetri iamb.	
" 1318.	" 1332.	iidem.	

Ordnung der Feiertage

Haec haecenus. Restat enim, ut indicentur caerimoniae, quibus more majorum actus ille scholasticus rite celebrandus est, quo Conrector Gymnasii Nicolaitani communi Amplissimi Senatus Lipsiensis decreto ejusdemque Patroni Optimi jure designatus

D. phil. Justus Hermannus Lipsius,

haecenus Ill. Moldani Professor,

novum munus demandatum auspicabitur. Ad hunc igitur actum die XV. m. Aprilis hora IX. matutina rite peragendum ut, quicumque gymnasio ejusque collegio discipulorumque coetui bene cupiunt, adsint nobis praesentissimi et frequentissimi, id est, quod his litteris majorem in modum etiam atque etiam rogo. Valet, favete!
